

Z historie českého stolního tenisu – 13. Díl

Šampionát Mika a Lužové

Po medailových žních na evropském šampionátu 1964 v Malmö přišlo o rok později opět menší vystřízlivění na mistrovství světa v Lublani. S ohledem na naprostou suverenitu asijských zemí, které s výjimkou čtyř bronzových medailí nepustili na stupně vítězů nikoho z Evropy, to však ani z pohledu československé reprezentace žádný propadák nebyl. V družstvech obsadili muži skvělé páté místo, ženy skončily sedmé. V individuálních soutěžích se v singlu dostala nejdál Marta Lužová, kterou v osmifinále zastavila Číňanka Zheng Minzhi. Mezi šestnácti skončily naděje deblového páru Staněk – Miko, v mixu vypadli ve čtvrtfinále Miko s Lužovou s pozdějšími mistry světa Japonci Kimurou a Sekiovou.

Zcela logicky se tedy pozornost nejlepších českých hráčů a hráček upínala opět k mistrovství Evropy v roce 1966, které hostil Londýn. Byl to jeden z neúspěšnějších šampionátů v české historii a co se počtu medailí týče, byl neúspěšnější vůbec.

V soutěžích družstev to přitom zdaleka tak optimisticky nevypadalo. Muži obsadili celkové páté místo, ženy obhájily bronz. Ovšem pak přišly na řadu soutěže jednotlivců, které se proměnily v koncert dvojice Vladimír Miko a Marta Lužová. Ve čtvrtfinále singlu mužů mělo Československo hned tři zástupce. Staněk prohrál po obrovské bitvě se Švédem Johanssonem, Miko vyřadil jeho krajana Alséra a Kollárovits po skvělém výkonu Rumuna Giurgiuku. Do finále se probojoval jen Vladimír Miko a boj o zlato málem prosvíhl. Jel si totiž před zápasem odpočinout na hotel a kvůli dopravní zácpě se zpět do haly ve Wembley dostal minutu před koncem čekací doby. Nerozcvičený neměl proti obhájci titulu Johanssonovi šanci a prohrál 0:3.

Na zlato však v Londýně přece jen dosáhl. Ve smíšené čtyřhře s Martou Lužovou nezopakovali chyby z minulého šampionátu a ve finále porazili Angličany Barnese s Wrightovou. Další medaili pak ještě přidal ve čtyřhře s Jaroslavem Staňkem. Byla stříbrná, ale o titul bojovali proti Švédům Johanssonovi a Alsérovi v pětisetové bitvě.

Marta Lužová měla medaili ve všech soutěžích, do nichž nastoupila. Po bronzu v družstvech se ze stejné medaile radovala i v singlu, když v semifinále prohrála s Grinbergovou. Ve čtyřhře společně s Irenou Mikócziovou-Bosou postoupily až do finále, kde podlehly Maďarkám Földynové s Jurikovou. A zlato z mixu byla i proto sladkou třešničkou na medailovém dortu. Celkem se tedy sbírka československých reprezentantů zastavila na sedmi cenných kovech (1 – 3 – 3). Žádná jiná země jich víc nevybojovala.

Supertalent jménem Voštová

Bylo až neuvěřitelné, jak rychle se mladičká rodačka z Prahy, která ale své první krůčky za pingpongovými stoly dělala v Mariánských Lázních, propracovala do ženské reprezentace. Ilona Voštová byla zkrátka supertalent a její jméno budeme skloňovat v mnoha pádech i v dalších dílech. Bylo jí teprve třináct let, když si na březnovém mistrovství republiky v Bratislavě 1967 řekla finálovou účastí (v boji o titul prohrála s Martou Lužovou) o nominaci na mistrovství světa ve Stockholmu. To se konalo v dubnu a Voštová dva dny před jeho začátkem oslavila své třinácté narozeniny. Zní to téměř jako z pohádky, jenže mladá talentovaná reprezentantka se o pár dnů později vracela domů i s medailí na krku.

Na světovém šampionátu neshledovali hráči a hráčky Číny, protože v nejlidnatější zemi světa probíhala Kulturní revoluce a vůdce Mao Ce-tung se vydal cestou izolace od okolního světa. Toho se snažili využít reprezentanti Japonska a také některých evropských velmocí. Čechoslováci byli hladoví po medaili a osmička vyvolených tento hlad alespoň částečně

zahnala. Družstvo mužů tvořili Staněk, Miko, Kunz, Štěpánek a Kollárovits, ženy jely ve složení Lužová, Jitka Karlíková a právě Voštová. Muži nakonec obsadili opět hezké páté místo, ovšem tým žen šokoval svými výkony soupeřky a nakonec obsadil třetí místo. Nejprve porazil Španělsko a NDR, pak obhájkyně bronzových medailí z Lublani Angličanky. Porážka s Japonskem už tolik nebolela, protože bronz byl jistý. V utkání o konečné třetí místo Češky podlehly Maďarkám.

Druhou medaili ve Stockholmu vybojovala dvojice Vladimír Miko – Jaroslav Staněk ve čtyřhře, když v semifinále prohrála s ruským párem Gomozkov – Amelin 20:22 v rozhodujícím setu. Vladimír Miko byl blízko medaile i v singlu, jenže ve čtvrtfinále nestačil na Japonce Kimuru. A ještě jednou čtvrtfinále, tentokrát Vladimír Miko s Martou Lužovou podlehli ruskému páru Amelin – Rudnovová.

První ročník Evropské ligy

Sezóna 1967/1968 byla pro československý stolní tenis památná. Na jejím vrcholu byl evropský šampionát v Lyonu, kde naprosto neuvěřitelným způsobem vybojovalo titul ve dvouhře čtrnáctileté děvče. Ilona Voštová se do dějin zapsala nesmazatelným způsobem.

Ale o tom až později, ještě před šampionátem se rozběhla nová soutěž, kterou posvětila ETTU. Evropská liga družstev si postupem času vydobyla velký věhlas a respekt. Hrál se ve tříčlenné sestavě, dva muži a jedna žena. Systém tvořilo pět dvouher, mužská a smíšená čtyřhra. Československo do této soutěže vstoupilo vítězstvím nad Anglií 5:2 a vůbec první družstvo tvořila trojice Jaroslav Staněk, Vladimír Miko a Marta Lužová. V premiérovém ročníku obsadili Čechoslováci druhé místo za Sovětským svazem.

Z vítězství v Evropské lize se v pětatřicetileté historii Československo radovalo třikrát. Poprvé v sezoně 1971/1972, kdy bez zaváhání soutěží prošel tým kolem Milana Orlowského, Jiřího Turaie a Ilony Voštové. V sezoně 1978/79 už se zapracovali do týmu také Josef Dvořáček a Jindřich Panský. Třetí vítězství v sezoně 1983/1984 bylo velikým překvapením, protože s reprezentací se rozloučil Orlowski (jak se ukázalo, jen na čas) a tíha odpovědnosti ležela na mladé dvojici Jindřich Panský, Marie Hrachová. Skvěle ji ale sekundovali bratři Brodové, Jiří Javůrek a Alice Pelikánová.

Trochu jsme v pomyslné časové ose přeskočili spoustu úspěšných turnajů a především ten lyonský. Příště to napravíme...

